

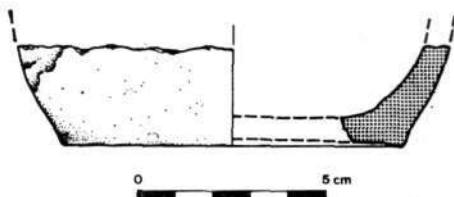
(Dodatek)

V članku *Dve staroslovanski grobišči z ozemlja loškega gospostva*, objavljenem v Loških razgledih XXII, 1975, 11 ss, je potrebno popraviti (1) in dopolniti (2):

1. Analogije za bronasto pasno spono z Gorenje Save (1. c., 11, 17, T. 1, 2), ki so našete v prvem odstavku na str. 17 (München-Englschalking, Sahlenburg-Galgenberg, Alkersum), niso le z nekdanjega bavarsko-alamanskega, ampak s širšega današnjega *nemškega* ozemlja.

2. Z grobišča Srednje Bitnje hrani Lojze Zavrl, Srednje Bitnje 46, odlomek ostentja in dna lončene posode, ki ga je našel 27. maja 1962 na prekopanem arealu grobišča. (O najdbi je podpisanega obvestila dipl. arheol. Nada Osmuk, ZSV Nova Gorica, tov. Lojze Zavrl pa je keramični odlomek ljubeznivo izročil v objavo. Obema prisrčna hvala!) Odlomek je del posode, verjetno lonca, iz sivočrne gline (dno je na notranji strani svetlo rjave barve), pomešane z drobnim peskom; prelom je svež, črn, površina pa zglajena, a luknjčava; pr. dna 9,1 cm, dl. odlomka 8,5 cm, viš. 2,9 cm, db. stene 0,7

cm, db. dna 0,8 cm. Pri izdelavi je posoda stala na lončarski plošči in je zato dno videti rahlo vbočeno, obrobje dna pa je poudarjeno, ker se je še mehka glina posedla niže od nivoja plošče (risba!) — Pri-

Odlomek lončene posode z grobišča v Srednjem Bitnju. (Risba D. Knific-Lunder)

merjava keramičnega fragmenta z že objavljenima bitenjskima posodama (A. Valič, Arheološki vestnik XIII-XIV, 1962-63, 571 s. T. IV, 1,3) kaže, da je obravnavani odlomek ostanek *tretje* lončene posode s staroslovanskega grobišča v Srednjem Bitnju.

Timotej Knific

ANONIMNO PESNIŠTVO IZ NARODNOOSVOBODILNE BORBE V SELŠKI IN POLJANSKI DOLINI

(Dopolnitev)

V Loških razgledih 1975 sem čital v članku *Anonimno pesništvo iz NOB v Selški in Poljanski dolini* odlomek pesmi *Zrtvam* z datumom 3. 8. 1943 in s pripombo, da avtor pesmi ni poznan in naj javi avtorja pesmi tisti, ki mu je o njem kaj znanega. Avtor te pesmi je v Gorenji vasi 17. 11. 1927 rojeni Miloš Gregorčič, ozadje pesmi pa je naslednje:

Dne 1. 8. 1943 je bila krasna sončna nedelja. Na veliki skali sredi Sore se je kopalo troje prijateljev, ki so se tudi vozili po Sori na malem čolnu. Vsi trije so bili tako rekoč skupaj zrasli, najstarejši pa je bil 1926. leta rojeni Jakob Primožič, ki je bil kljub trpki mladosti živahen in bister fant ter najboljši tovariš. Omenjenega dne pa ni bil posebnostno razpoložen, bil je nenavadno molčeč in zamišljen. Preden so se ločili, je povedal, da ima poziv za nemško vojsko, kjer bi se moral javiti dne 2. 8. 1943 zjutraj. Priznal je tudi, da bo namesto v okupatorsko vojsko šel k partizanom, kar je storil še

isti večer. Dne 2. 8. 1943 zjutraj se je pričela nesrečna hajka, ki je bila tudi ognjeni krst Prešernove brigade. Dobremu »Jakcu« ni bilo usojeno, da bi jo preživel, padel je 3. 8. 1943 v Žirovskem vrhu. Njegov prijatelj Miloš je napisal v njegov spomin pesem, ki se v celoti glasi:

*Strojníc odmev, granat strašni spev
se žlival v večerni je mrak,
nad gozdom letalo je bombe metalo,
za narod bil boj se težak.
A vtihnil je grom, izdan bil je dom,
tam trupla krvava leže
in v zemlji domači, ki tujec jo tlači,
telesa junakov trohne.
Na jasi brez krste, bojevnikov vrste,
komaj pokriti s prstjo,
še včeraj so zdravi bili —
a danes gnijo.
Za svobodo pali in niso se bali
ne smrti ne ran,
kri svojo so lili in kruto se bili,
da crkne tiran.*